

tanter og fagbevægelsen. Arbejdsmarkedsnævnene forsøges gjort til lokale redskaber for på forhånd dødfødte forsøg på kapitalistiske kriseløsninger. Den foreslåede ændrede sammensætning af nævnene og landsarbejdsnævnet er i høj grad en konsekvens af forslagene om, at arbejdsmarkedsnævnene skal administrere diverse tilskudsordninger til privatkapitalister for at få dem til at øge beskæftigelsen eller undlade at foretage afskedigelser. Arbejdsmarkedsnævnenes treenighed skal være profittens bistandskontor.

På trods af, at privatkapitalismen og den kapitalistiske markedsøkonomi har vist sig totalt uegnet til at sikre beskæftigelsen, så ønsker socialdemokratiet at binde såvel kommunerne som fagbevægelsen til et bistandsarbejde, der skal bruge lønarbejdernes skatte kroner til gennem tilskud at øge kapitalisternes profit. Lønarbejdernes realløn vil forsvinde ned i et bundløst hul.

Venstresocialisterne er modstander af en sådan binding af fagbevægelsens aktiviteter til et vidtgående hensyn til det vaklende borgerskab og det affældige kapitalistiske system. I debatten om de lovforslag, der udgør regeringens aktuelle beskæftigelsesforslag, har venstresocialisterne fremlagt alternative muligheder, der bryder med såvel de indeholdte forslag om tilskud til kapitalisterne som med det foreslåede classesamarbejde i arbejdsmarkedsnævnene om administrationen af disse tilskud. Der er fremlagt andre principper for iværksættelse af arbejde og sikring af, at dette er i lønarbejdernes interesse og ikke underlagt en godkendelse fra borgerlige kommunalpolitikere og kapitalisternes profitinteresser.

En gennemførelse af venstresocialisternes forslag forudsætter en styrkelse af lønarbejderne og deres faglige organisationer. Socialdemokratiets forslag vil svække bestræbelserne på at styrke lønarbejderne og på at gøre fagforeningerne til et stærkt redskab i arbejderklassens kamp for at gennemtvinge egne behov og interesser i et stadigt opgør med det kapitalistiske system.

I konsekvens af disse holdninger har mindretallet stillet en række ændringsforslag. Herefter indstiller mindretallet lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede ændringsforslag nr. 1, 3, 5, 6 og 7.

Ændringsforslag

Til § 1

Af et *mindretal* (Tyroll (VS)):

1) Nr. 1, 2 og 3 udgår.

Af *arbejdsministeren*, tiltrådt af et *flertal* (udvalget med undtagelse af Lawaetz (FP), Voigt (FP) og Tyroll (VS)):

2) I den under nr. 3 foreslåede nye affattelse af lovens § 9, stk. 2, affattes 4. pkt. således:

»I Københavnsområdet udpeger Københavns borgerrepræsentation og Københavns amtsråd hver 2 medlemmer, medens Frederiksberg kommunalbestyrelse og Foreningen af Kommuner i Københavns Amt hver udpeger 1 medlem.«

Af et *mindretal* (Lilli Gyldenkilde (SF) og Tyroll (VS)):

3) Nr. 5 udgår.

Af *arbejdsministeren*, tiltrådt af et *flertal* (udvalget med undtagelse af Lawaetz (FP), Voigt (FP), Lilli Gyldenkilde (SF) og Tyroll (VS)):

4) I nr. 5 ændres »som inden for de seneste 15 måneder har været ledige i sammenlagt 12 måneder.« til: »som har haft 1 års ledighed.«

Af et *mindretal* (Lilli Gyldenkilde (SF) og Tyroll (VS)):

5) Efter nr. 5 indsættes som nyt nummer:

»01. I § 75 d udgår stk. 2 og 3.«

6) Efter nr. 5 indsættes som nyt nummer:

»02. I § 75 e udgår stk. 2 og 3.«

Af et *mindretal* (Tyroll (VS)):

7) Efter nr. 5 indsættes som nyt nummer:

»03. I § 83 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Til dækning af statens udgifter til efterløn betaler arbejdsgiverne et bidrag, hvis størrelse fastsættes hvert år pr. 1. juli på grundlag af udgifterne til efterløn i det foregående kalenderår.«